

WAT IK NOG ZEGGEN WOU

Preek gemaakt door Phil Bosmans voor de Eucharistieviering van zijn overlijden.

Lieve mensen,

Ik ben niet dood.

Ik leef en ben nu helemaal opgenomen in het grote licht dat God heeft aangestoken in de nacht van de dood: De verrijzenis van Jezus.

Dat horen we in het Emmaus evangelie.

God heeft verrijzenis geschreven in de geest en in het hart van ieder mens, zoals hij die geschreven heeft in elk blad van elke boom, die in de lente juichend weer tot leven komt.

Ik ben dankbaar.

God was goed voor mij.

Ik was geroepen en wist al vlug dat niet ik gekozen had maar dat God mij gekozen had in een dwaze liefde, die ikzelf niet versta en die ik niet verklaren kan.

Ik ontving het geloof niet van een bisschop of theoloog, maar van twee lieve mensen, mijn vader en mijn moeder. God was vanzelfsprekend, want er was zoveel liefde, zoveel diepe genegenheid en zorg.

Ik geloofde God, zoals een blinde gelooft in de zon, niet omdat hij ze ziet, maar omdat hij ze voelt. Ik stelde me geen vragen.

Later werd alles anders.

Ik ging studeren en de vanzelfsprekende God werd een levensgrote vraag. Ik studeerde filosofie en theologie en ik begon de ongelovigen te begrijpen. Ik werd bang God te verliezen.

Langs de weg van de studie kwam hij niet dichterbij.

Hij trok zich dikwijls terug in de mist.

Maar ik bleef geloven en ik bleef zoeken.

Toen ik op een zekere dag armer werd, toen ik ziek werd, zwakker en machtelozer, toen er plots geen toekomst meer was, werd alles eenvoudiger. Ik zette mijn hart vol vertwijfeling wijd open en ging vuriger dan ooit verlangen naar God.

Toen gebeurde het wonder.

Alles werd me gegeven.

Niet ik kende God, maar God liet zich kennen aan mij.

Hij openbaarde zich,
niet als een God om over na te denken, om bang voor te zijn,
maar een God om lief te hebben, om gelukkig mee te zijn.
Een fantastische God.

Ik heb in mijn leven heel wat mensen ontmoet,
heel veel ongelukkige, ontwortelde en ontspoorde mensen,
waarin God een beroep op me deed
en waarvoor God me liet priester worden.
Ik heb God gezien in het gelaat van mensen.
Ik moest voor hen Gods liefde voelbaar maken.

Om dat vol te houden maakte God ook zijn liefde voor mij voelbaar en tastbaar,
in zovele lieve, bijzonder fijne en fantastische mensen,
die alles voor me deden en zorg voor me droegen.
Het waren mensen als engelen.

Engelen zijn mensen die van Godswege in je leven komen,
zomaar, onverwacht en onverdiend,
om je zijn vriendschap, zijn tederheid voelbaar te maken.
Engelen zijn engelen als ze jou - door alles heen - in Gods liefde willen bewaren.

Velen zijn me voorgegaan,
andere leven nog en zitten misschien hier.
Ik dank hen, meer dan ik zeggen kan.
Dank voor alles waar ik geen woorden voor vindt.

Waarom wilde God door mij mensen troosten, een weg wijzen en geborgenheid
bieden?
Ik bleef toch zo dikwijls onder de maat.
Ik kreeg een litteken mee,
waarin mijn grote zwakheid en armoede geschreven stonden
als een blijvende herinnering aan mijn fundamentele onmacht.
Zo wist ik, dat wat ik in mijn leven ten goede deed,
God gedaan heeft, ondanks mezelf.

Ik had Montfort ontmoet en in Maria - de maagd der armen - een lieve moeder
gevonden.
Ik had van Pater Jan Frans (te jong aan kanker gestorven) twee dingen
onthouden.

“Het huis dat je op deze wereld bouwt is een illusie.”

En dit: *“Alleen dingen waarmee je sterven kunt, hebben waarde om mee te
leven.*

Dat zijn God en de vriendschap.”

God heeft ons niet gemaakt voor de dood.

We zijn kinderen van het licht, kinderen van de dag.
Wij behoren niet aan nacht en duisternis,
niet aan de dood.

God brengt ons allen over en door de dood heen naar een land,
waar de tijd stilstaat en de liefde geen grenzen kent.
De dood kan ons niet scheiden.

Alleen de dood van de liefde breekt alle banden.
Waar de liefde sterft, worden de demonen wakker
en komen mensen in de hel, hier en nu elke dag opnieuw,
zoals we zien om ons heen en 's avonds op teevee.
Daarom moeten we ten koste van alles verhinderen dat de liefde sterft.

Zoals een golf langzaam uitdeint in de zee, waaruit ze ontstaan is,
zo ben ik in stilte teruggekeerd naar de grote zee van Gods liefde,
met op mijn lippen een laatste gebed:

“Lieve God,
Gij had mij zo lief.
Ik was een kind aan huis bij u.
Met twee handen hield gij mij vast.
Ja Heer, gij hebt mij bemind zoals ik was
en met een oneindig geduld bewaard in Uw dienst.

Ik was maar een heel klein stukje glas om Uw liefde te weerkaatsen naar de
mensen toe.
Een klein stukje glas zo dikwijls door de sleur van het leven met stof overdekt
en in storm en wind door slijk besmeurd.
Maar telkens opnieuw hebt gij mij gewassen,
zeventig maal zeven maal gewassen,
in de warme regen van Uw barmhartigheid
en weer opgenomen in Uw zachte zon
om stralender dan ooit terug te keren in dat eeuwig liefdespel met U en de
mensen.

Lieve God,
van scherven maakt gij spiegels van uw liefde.
Lieve God,
alles hebt ge me gegeven,
geef me één ding: een dankbaar hart !